

SENHAL

Les fotografies corresponen al llibre «*The Hollywood Musical*», de Stanley Appelbaum. Dover Publications Inc. (N.Y., 1974).

La primera és un fotograma dels film «*The Cat and the Fiddle*» (1934), de William K. Howard, amb Jeanette MacDonald i Ramon Novarro.

Botxenski i companyia

Narracions de Josep M. Fonalleras i Codony

6

Jo sabia que la nostra relació no podia acabar bé. Ho sabia i, ara que observo els vuitanta-tres pisos que em separen del carrer, no puc deixar de recordar aquell capvespre d'estiu.

Encara era clar. Havia sortit la lluna i la lluna i el sol que es colgava miraven, distrets, la gent que seia al passeig marítim. Fullejava, distreta, una revista de modes. Em sembla que les models portaven els vestits que havien de fer furor durant la primavera del vuitanta-cinc. Eren uns vestits vaporosos, plens de floretes i de colors eteris, tipus pastel. Les models duïen mitjonets blancs, curts, i caminaven per la platja i reien i es posaven les mans a les cuixes.

Vaig seure al seu costat. Es va acostar el cambrer, i vaig demanar un ginlèmon no gaire carregat, si us plau. Me'l va dur. El vaig beure. Jo sempre bec el ginlèmon de pressa, en quatre o cinc glops. Ella duïa una brusa de color malva-poma i uns pantalons texans, curts, que deixaven sense abric un tros de natja força considerable. M'hi vaig encantar. Jo no sé dissimular aquestes coses. Ella se'n va adonar i va riure. Va començar una provocació estudiada: ara una cama sobre l'altra, després un gelat de tres gustos que paladejà amb perversitat. Es va aixecar. Jo vaig dir: «ara se'n va». I no, no se'n va anar. Es va aixecar i va collir les claus d'un Lancia que li havia regalat el seu promès (això, evidentment, vaig saber-ho més tard). Em va ensenyar tot lo cul, i jo em vaig empassar el glaçó del ginlèmon, i vaig tossir.

Ara que m'arrapo a la represa de la finestra, ara que la represa de pedra és a punt de cedir, ara que la gent, encuriosida, mira des de baix el meu neguit, ara mateix, quan estic a punt de fotre'm la gran pinya, ara, recordo que va fer sonar les claus del Lancia, de l'apartament i del iot, i em va fer així amb el dit, un senyal claríssim per dir-me apa-nano-no-t'entretrenguis-o-toco-el-dos.

Vam anar a un bungalow de la platja. Hi havia un moble-bar, i el moble-bar estava atapeït de llaunes de cervesa i d'ampolles de Gin Larios.

—Vols un Larios? —va dir ella.

Jo vaig contestar:

—No, gràcies. No m'agrada, m'estimo més una llauna de cervesa.

Tres llaunes de cervesa més tard vaig començar a llepar-hi les natges. Ella feia, de tant en tant, un gemec i es mirava les ungles de les mans. Les duia pintades de color lila, eren brillants i moderadament llargues.

—Em dic Margarida —va dir.

—Jo em dic Julià —vaig contestar.

Ella em va preguntar:

—A què et dediques?

I jo vaig contestar:

—Sóc viatjant de perfumeria.

Va fer «ha, ha, ha», és a dir, va riure. Em va agafar pel coll i em va conduir cap a la seva habitació. Era una cambra deliciosa, plena de pai-pais, amb una finestra immensa que donava a un penya-segat tan descoratjador com aquest gratacel des d'on estic explicant la meva història amb la Margarida. A fora hi havia palmeres i atzavares.

Ella va fer:

—Doncs jo sóc l'amistançada d'en Marc Botxenski.

Si jo fos un home com cal m'hauria posat els pantalons de fil que corrien per terra, l'hauria besat i hauria tornat al garbuig del passeig marítim. Però no tenia res a fer. Les seves natges m'electritzaven, i jo era un paio sense futur que havia trobat la bicoca.

La nostra relació no es va aturar. Han estat cinc mesos i mig de cites clandestines i de xicstuxics anguniosos i esbalaïdors.

Avui, fatalment, el manso ha tocat el timbre. En Botxenski és un mafiós d'upa, que domina el negoci de les fragàncies de gessami, de les aromes de coca.

Només he tingut temps d'enclenxinar-me una mica i de fugir per la finestra del pis número vuitanta-tres (i no compto ni el principal ni la porteria) d'un edifici que va ser testimoni de la meva passió.

Els testimonis del meu destí són, ara, les canona-des, el gerani del relleix i la Margarida, que du un llaç molt maco, gairebé tan gros com la pistola que, d'aquí a breus moments, farà servir el mala bèstia d'en Botxenski.

La segona és un fotograma del film «*King of Jazz*» (1930), de John Murray Anderson, amb Paul Whiteman i Jean Lang.

És un paio legal. Ara estic al seu costat, li faig mannyagues, li toco la barbata i, amb l'esquerra, estic a punt de posar-li el dit a l'orella.

Ell riu com un beneit, es posa bé el corbatí i em fot mà a la tòfona. Mentrestant, sento la fressa del públic que va entrant. Quin merder, tu!

Em trec el vestit de setí que porto per assajar, parlo amb l'encarregat del so i em queixo dels xiulets que fan els amplificadors de la banda dreta del pavelló d'esports.

No m'agrada, treballar als pavellons. Hi ha molt de fum, però en Mitxi diu que ja m'hi aniré acostumat. Quina sort, haver-lo trobat! Ara mateix, gros com és, m'ajuda amb els pantalons de cuir, que em van molt estrets, i amb les sabates de xarol.

Em poso els braçalets i les arracades, m'estiro al llit del camerino i intento descansar abans del concert.

Abans de conèixer en Mitxi jo em txutava com una ximpleta. Anava amb bruses que no m'arribaven a la cintura i, a l'estiu, duia uns texans molt curts i descolorits. Un amic dels iaïos, que es deia senyor Brossa, va sentir dir que jo cantava bé. Em va assegurar: «Nena, et faré una prova. Ja veuràs, guanyarem molts calés». Quina gasòfia, aquell desgraciat! Va intentar dues o tres batzegades, i li vaig clavar un clatellot que el va deixar mig mort. Va ser el meu primer mànager.

Jo ja m'havia introduït una mica en el món dels xous i dels lluentons. Feia de noia de conjunt en un cabaret d'aquells tan fins. Els empresaris no sabien res de la meua vida privada, però quan es van enterar que el meu nòvio era un guiri que s'havia escapat de la pasma francesa i que jo el mantenia a base de negocis bruts amb un mafiós que es deia Botxenski, em van fotre fora.

Què podia fer, aleshores? Em vaig posar els pantalons texans i vaig ensenyar les cuixes una bona temporada. Fins que va arribar en Mitxi.

Quin bé de Déu d'home! Ara em ventalla amb un pai-pai i em diu que no em posi nerviosa perquè aquesta nit triomfaré i els tindrè tots als meus peus.

Aquell dia va baixar del seu Lancia. Em va palpar les cuixes i em va dir:

—Véns?

Em va fer venir oits, tan gras, tan enorme. Quan em va besar vaig reprimir tota una columna de catxup que anava pujant des del meu ventre cap a la meva boca. Vam anar a un hotelet que era propietat de la seva mare. Els cambrers ens van fer reverències, i ell va beure un ginlèmon i jo, una birra.

Tot allò em va agradar molt. Després vam pujar a una cambra que ieià una olor que jo, aleshores, no vaig saber identificar. Ara sé que aquella olor és la mateixa que fan les orquídies que m'envolten, en aquest camerino del pavelló d'esports.

Ah! Me n'oblidava. El nòvio, que fugia de la bòfia, no sé on para. Li vaig fer tocar el dos, tu diràs! No era pas qüestió de tenir tractes amb païos d'aquella mena. Potser avui ha pagat l'entrada, i potser serà un dels cinquanta-tres mil set-cents deu (l'encarregat de les taquilles acaba d'entregar la liquidació a en Mitxi) que es tornaran bojos quan em vegin dalt de l'escenari, movent lo culet i cantant ano de «Where's my serpent of old Nile?».

Aquesta és la cançó que m'agrada més. Un dia, en Mitxi va contractar uns músics molt bons i els va dir que jo era molt especial. Van treballar com uns negres, i quinze dies més tard vaig poder llançar el meu primer disc. Es deia...

—Com es deia, Mitxi?

—No ho saps? Au, bonica, si et vaig pagar aquelles classes d'anglès que em van costar un ronyó.

—No ho sé, Mitxi... Va... No siguis txèroqui...

—I no et vaig pagar, també, unes lliçons amb la senyora Dabuti perquè t'ensenyés a parlar?

Bé. Ara ja és a punt de començar el concert, i en Mitxi no us vol dir el títol del disc. Me'n recordo de la coberta. Es veia una senyora rossa, amb uns ulls negres, grossos, molt grossos, que rebotia un senyor contra un pany de paret.

—Es, deia «*Women can't forgive failure*», que vol dir que les dones no perdonen els fracassos.

—Ah, sí, Mitxi. Ara me'n revinc.

—Vols una línia?

—Bé, però només una, eh? Ja saps que em marejo.

Ara ja no em pico. De tant en tant esnifo amb una palla de color groc. Aquell nòvio que tenia potser es a txirona. No m'estranyaria que l'haguessin engarjolat perquè sempre va ser un cagat. Em criden. Ja veureu com bramaran.

(—La conec. Oh, i tant! Però no sé si ara és el moment oportú per dir-li que sé qui és. Com ha canviat, la mala pècora! Abans, quan duia trenes i quan encara no era rossa, anava en bicicleta. Els diumenges al matí, agafava la bicicleta i feia uns quants quilòmetres. Un dia, jo sortia de la pastisseria amb una bossa plena de bunyols. Vaig sentir els pneumàtics i el nyi-gonyigo de les llambordes. Em vaig girar. Ens vam dir dues o tres bajanades i, abans d'acomiar-nos, ens vam besar. Tenia un clatell magnífic... Sí, sí, encara el té. Però ara sembla molt més sofisticada. No té sort. Ja fa estona que la màquina li va xuclant les monedes. No treu els ulls de la clivella. Si els tragués, em podria mirar. Ella sí que m'ha de conèixer. Jo no he pas canviat tant. Sóc el mateix de sempre, potser amb els narius una mica més fotuts, això sí. Però tot va ser culpa seva.)

En Ballbé anava, de tant en tant, al casino. Aquella nit, quan va entrar, no podia imaginar que la dona que havia malmès la seva vida estava a punt de guanyar una fortuna amb les màquines escurabutxaques. Es va dirigir cap a la caixa i va demanar canvi de cinc mil pessetes en monedes de deu duros. Li van donar una bossa de plàstic, i en Botxenski, que era l'amo del casino, li va donar un cop a l'esquena i li va dir: «Apa, Ballbé, a veure si tens sort, aquesta nit». Pels altaveus, la música era melòdica, i una cantant cantava l'èxit de l'estiu, que es deia: «*On carai és el meu escurçó del vell Nil?*».

(—Sí, ja ho sé. És ell. Ja m'ho pensava que era un habitual del casino, però qui m'havia de dir que aquesta nit, tan enclenxinat, no em trauria els ulls (aquells ulls de llobarro) del damunt? Va ser bonic, però ara no el puc veure. No me n'havia adonat, però realment és llefiscós. Quan no duia trenes, quan m'asseia a la granja i demanava un suís per a mi i una tassa de xocolata per a la meva neboda, ell s'acostava i es feia el simpàtic. Regalava txupa-txups a la meva neboda i em fregava les cuixes davant l'astorament de les cambres de la granja. Portava ulleres, no? Sí, sí que en portava. I ja tenia la mateixa cara de mala llet que ara utilitza per fer-me por. Què s'ha cregut, amb aquesta petulància?)

—Ets tu, Alex? —va dir en Ballbé.

—Sí —va contestar la noia, sense girar el cap, només esbiaixant els ulls cap a l'esquerra.

—Quants anys... —va fer ell, amb un aire com de retret.

—Sí, noi —va contestar la noia.

En Ballbé, cada cop més nerviós, va continuar:

—Per què em vas perdre, nena?

—Jo no et vaig perdre —va contestar la noia—. Jo només et vaig insinuar que la coca era un negoci amb molt de futur.

—Però ara estic enxampat. En Mitxi em té el peu al coll. M'has d'ajudar —va dir en Ballbé.

L'Alexandra ja tenia prou problemes, i no va voler fer cas de les súpliques d'en Baubé. En aquell moment, l'Alexandra va agafar deu duros amb la mà esquerra i els va fer rodolar cap al fons de l'escurabutxaques. Es van encendre tots els circuits de la màquina i, en lletres daurades, va sortir a la pantalla un jackpot milionari. La màquina, tipa d'engolir monedes, les anava escopint a les galtes esplèndides de l'Alexandra.

—Ja t'ajudo —va dir en Ballbé, i es va ajupir per collir els calés que anaven regalimant.

—No. És igual. En Gerard m'espera a l'aparcament.

—En Gerard?

—Sí. Aquell francès que vaig conèixer quan s'escapava de la poli. És un sol.

—No em deixis.

—Ho sento, Ballbé. N'estic enamorada amb bogeria i li he promès que aniríem a fer un viatge ple de palmeres i d'atzavares. Seurem en un bar d'un passeig marítim i veurem passar la gent, i beurem gintònics amb tranquil·litat.

En Ballbé va voler tocar-li el clatell, però ella va fugir, i en Ballbé va paladejar el sol negre de la malenconia.

La tercera és un fotograma del film *«Going, Hollywood»* (1933), de Raoul Walsh, amb Marion Davies i Bing Crosby.

A cura d'Enric Prat i Pep Vila.

Girona, tardor de 1986.

Dipòsit legal: GE - 620 - 1984.

Edició de 100 exemplars.

Exemplar

Nº 000039